

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀρτικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ.

ΤΟΙΣ ΧΑΛΚΙΔΕΥΣΙ

'Εν μέσῳ τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἀνεμοζάλης
'Ενόμισα καθήκον μου κ' ἐγὼ νὰ εἰσπηδήσω
Καὶ μετ' ἀγῶνος φοβεροῦ καὶ πυρετώδους πάλης
Νεκρὸς νὰ πέσω, ἢ ὑπουργὸς μόνον νὰ ἐπιζήσω.
Τούτῃστι «τὰν ἢ ἐπὶ τὰν», ὅλοι με ἔνοοσιτε,
Αἱ ἐξηγήσεις περιτταὶ μοὶ φαίνονται, πολῖται.

'Αντιπολιτευόμενος! Ἴδου τὸ πρόγραμμά μου!
Τὴν τωρινὴν κυβέρνησιν ἀγρίως θὰ πατάξω·
Πατρίς ἐδῶ, πατρίς ἐκεῖ, πατρίς τὸ σύνθημά μου,
Πατρίς, μὰ τὸν Θεόν, πατρίς, τέλος θὰ πατριάζω·
Βλέπετε ὅτι τὴν πτωχὴν πατρίδα μας προδίδουν
Διότι τρώγουν μοναχοὶ καὶ εἰ, ἡμᾶς δὲν δίδουν.

Τὰ **οἰκονομολογικὰ** Ἴδου πρώτη φροντίς μου·
Τὰ **στρατοναυτολογικὰ** Ἴδου καὶ ἡ δευτέρα·
Τὰ **ἐξωεσωτερικὰ**, τὸ ὅλον πόθοι τρεῖς μου
'Ἐκ τῆς κοιλίας ἀντηχοῦν ὄζεις εἰς τὸν αἰθέρα.
'Ἡ πολιτεία, ἡ πατρίς, ἡ πίστις, τὸ καθήκον
Καὶ τὸ ἀνήκον ἅπασι καὶ πᾶσι τὸ προσήκον.

'Ἄλλως μενόντων ὠδὲ πως τῶν πάντων συμφερόντων
Καὶ τῶν ταμείων τρομερῶς φεῖ δισπαθίζόντων
Κ' ἐκείνων πάντων δηλαδὴ πολὺ καλὰ τρωγόντων,
Καὶ τῶν λοιπῶν πάντων ἡμῶν πεινῶντων καὶ διψῶντων,
'Ἡμεῖς θὰ καταντήσωμεν ἀναμφιβόλως **τσίροις**
Καὶ νεκρικὸν μετ' οὐ πολὺ θ' ἀκούσωμεν ψαλτῆρι.

Λοιπόν! . . . λοιπὸν πάντα αὐτὰ εὐλόλως ἔνοοῦνται
Καὶ βλέποντες πῶς ἡ πατρίς ἐπνίγη ἐντός ἔλους,
Πρέπει ἐν γένει τὸν λαὸν ὀρθῶς ποδηγετοῦντες
Νὰ φθάσωμεν εἰς ἀσφαλῆ λιμένα ἐπὶ τέλους.
Τοιουτοτρόπως ἡ πατρίς νικῶσα μετὰ θάρρους
Θὰ πέσῃ...ὡς μικρὸς ἰχθύς εἰς πεινασμένους γλάρους.

'Ἐλπίζω, συμπολίται μου, τὴν ψῆφόν σας νὰ ἔχω,
'Ἐλπίζω νὰ μ' ἐκλέγητε ὡς ἀντιπρόσωπόν σας,
Διότι μὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν μας δὲν ἀντέχω
Καὶ **ἄχθος** θὰ μὲ ἔχητε βεβῶ εἰς τὸν λαϊκὸν σας.
'Ἐν τούτοις ἄ μοι πέπωται ὁ τάλας ν' ἀποθάνω
Γράψατε ἐν ἐπίγραμμά σ' τὸν τάφον μου ἐπάνω:

*Ἄντιπολιτευόμενος ὁ μακαρίτης ἦτο·
«Εἶχ' εὐγενῆ αἰσθήματα, ἀρχὰς καὶ πεποισθήσειε
«Καὶ ὑπὸ τούτων πάντοτε ἀγνῶς ἐνεφορεῖτο·
«Ἄλλ' ὅμως τὸν κατέβαλον στομαχικαὶ παθήσεις.
«Ἀπέθανε φιλόπατρις καὶ ὀμιλῶν καὶ γράφων
«Μὲ ἄλλους λόγους ρηστικὸς κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον.*

De Cock.

*) Ἐξήτησεν, ὡς λέγεται, 47 ἄπεισι οὐς διορισμούς.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Παντού μεγάλη τάξι, γαλήνη κι' ήσυχιά,
Θεάματα ωραία, αλέγγα μουσική . . .
Λέει κι' έγινε ο τόπος αυτός μιὰ άρμονία,
Κι' ούτε παρὰ δέν δίνει για τήν πολιτική.
'Αλλ' όχι, μέσ' στα γλέντια και 'στης χαράς τήν ώρα
Νομιζεις τήν καρδιά μας πώς κάτι τι τραβᾶ,
Κι' αφήνοντας 'στην πάντα τὰ μπράβο, μιλιζ και φώρα
Φορούμε 'στό κεφάλι τή σκούφια μας στραβά,
Και βίχνομα' ένα μάτι 'στά νέα του Χαβᾶ.

Τών 'Αγγλων ή βαρβάτη βασίλισσα εκείνη
Είς τήν βουλή τών Λόρδων εφώναζε με τόνον,
Πώς για νά βασιλέψη 'στόν κόσμο ή εірήνη,
Πρέπει ίμεεις νά παμε 'στό χῶμα τών προγόνων.
Αυτὰ άκούμε κι' άλλα και λέμε με βραχάτι,
'Αφοῦ και οι 'Βγγλέζοι 'ξεσπάθωσαν για 'μάς,
Οι κόψουνε οι Τούρκοι τό τόσο των γεινάτι,
Και 'στών 'Ρωμικών τό έθνος θήληθ' σαν λουκουμάς
Κι' ο Πηγειός άκόμη κι' όλος ο Καλαμάς.

Πηγαίνει και ο Γκῶσεν 'στην Πόλι θυμωμένος,
Κι' απ' τήν 'Αθήνα φεύγει ο Γάλλος ο Τισσώ,
Και τὰ ταξειδία ταυτα για τών 'Ρωμικών τό γένος
Αίωνα προμαντεύουν μεγάλο και χρυσό.
Για μάς δουλεύουν άλλοι, κι' ήμεις άκουμισμένοι
Είς τής παλαιάς μας δάφναις γελοῦμε μοναχοί,
Και λέμε εις τούς Φράγκους αΔουλεύετε σεεις, ξένοι,
Για τή γωνιά μας τούτη τήν έρμη και φτωχή,
Που άλλοτε τὰ φῶτα σὰς τᾶχυνη βροχή.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Οι άθάνατοι τής γαλλικής 'Ακαδημίας φροντίζουν πάν-
τοτε ὅπως ύπάρχη Ισορροπία μεταξύ τών αντιπροσώπων
των διαφόρων κλάδων του έπιστητου. Οὕτως άμα πλειονά
ζουν οι Ιστορικοί, χηρευούσης θέσεως τινος, εκλέγουσι τόν
διάδοχον του θανόντος θανάτου μεταξύ τών κριτικῶν άν
ή αναλογία είναι ὑπέρ τών αντιπροσώπων τής πολιτικής
εὐγλωττίας, οι ποιηται ὑποψήφιοι έχουν πλείους πιθανότη-
τας ήπιτυχίας.

Τήν αὐτήν τακτικήν φαίνεται άκολουθοῦν και τὸ θάνα-
τον ὑπουργείου. Είδεν ότι μεταξύ τής τάξεως τών ὑπαλλή-
λων καθυστέρει ή τάξι τών άμπατζιδων* διώρισε λοιπόν
ὑπαλλήλους άμπατζιδες* πλεονασάντων αὐτῶν έμενον ήδι-
κημένοι οι μπρισματζιδες* άμέσως αντιπρόσωποι των πα-
ρεκάθησαν εις τήν πλουσιαν ὑπαλληλικήν τράπεζαν* τότε

Πατεί κι' ο βασιλείας μας 'στη γῆ τής 'Εσπερίας,
Και μένει ο Τρικούπης για ἰσκιος βασιλείας,
Και Πρόεδρος άκόμη μικρῆς Δημοκρατίας,
Κι' ιδρώνει νύκτα 'μέρα απ' τήν πολλή δουλειά.
Δημοκρατία είναι και Σύνταγμα 'στη χώρα,
'Ελευθεριὰ με μέτρο εις όλα κατοικει,
Και εὐχαριστημένοι γελοῦν και παίζουν τώρα
'Από τό ένα μέρος οι συντηρητικοί,
Κι' από τό άλλο πάλι οι δημοκρατικοί.

'Ηλθε κι' από τήν Πόλι μιὰ Τούρκισσα άφράτη
Με μπόλικους παράδες, μά τάχα 'δῶ τί θέλει;
Δέν 'μπόρεσε κανένας για 'αὐτήν νά μάθη κάτι,
Μά ἴσως ο Σουλτάνος 'στὸν τόπο μας τήν στέλλει
Με τό πρωθυπουργό μας τό ζήτημα νά λύση,
Κι' αν τουτο ὅπου λένε έδῆθ' αληθινῶ,
Χαρά εις τόν Τρικούπη, ὅπου θά συζητήση
Με τέτοιον διπλωμάτη άφράτο και τρανό . . .
'Αχ! άς 'μπορούσα τότε γραφειᾶς των νά γενῶ!

*Αν τουτο αληθεῦη, γερά σου, κυρία Τούρκα . . .
Που κάθεται, για 'πές μας για χάρι τής Φατμές,
'Στό σπῆτι σου ν'άλλοῦμε χορευόντας μαζοδρα,
Και να σ' ὑποδεχθούμε με ζήτω και τιμαίς.
'Αν Γάλλοι και 'Βγγλέζοι 'στά κρύα μάς αφήσουν,
Σε σένα τρέχουμ' όλοι, του Μουχαμέτ Ουρί . . .
Δέν θέλουμε οι άνδρες τό ζήτημα νά λύσουν,
Γυναίκα να τό λύση πῶς εύκολα 'μπορεί . . .
'Αμάν, Χανούμ, ως τότε θά κάνης τό βαρύ;

Souris.

οι παράδες του Μεσολογγίου ήγειραν φωνήν* άμέσως ύψα-
ράς ὑπάλληλος. 'Εσχάτως διωρίθη επί τέλους και κλητήρ
ὑπάλληλος, καθά ή ίχνηύμων Πρωτα άνεκάλυψεν.

Τώρα πληροφορούμεθα ότι οι συντεχνιαί των νυκτεμπόρων,
των μπαλωματιδων και των Κελεπώνων άνεφέρθησαν προς
τόν πρωθυπουργόν αντιβασίλεια και έξαιτουδνται να διορι-
σθοῦν και αντιπρόσωποι αὐτῶν ὑπάλληλοι.

*Αμα άνοίξη ή Βουλή και αρχίση ο πετροπόλεμος με-
ταξὺ του προέδρου τής κυβερνήσεως και του άρχηγού τής
αντιπολιτεύσεως, ο δεύτερος θ' άρπάση από τόν περιβόλον
τής Βουλῆς μίαν πέτραν και θά τήν βίψη κατακέφαλα του
κ. Τρικούπη.

Τρικούπης. Γιατί;
Κουμουνδοῦρος. Διωρίσες ὑπάλληλον ένα μπρισε-
μιτζην.

'Ο Τρικούπης ὅστις προνοῶν θά εχη τής τσέπαις του γε-
μάταις λιθάρια, σημαδεύει με ένα τήν σιαγόνα του Κου-
μουνδοῦρου.

Κουμουνδοῦρος. Τι σημαίνει αυτό;
Τρικούπης. Είχες διωρισμένον ὑπουργικόν γραμματέα
ένα γκασοτζην.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ζωηρός φοιτητής έχει γειτόνισσαι αιτινες ὅλαις βασα-
νίζουν κάθε λίγο τό κλειδοκὺμβάλον των.
Φίλος του διερχόμενος εκειθεν, εν φ' αι γειτόνισσαι έχα-
σκον εις τό παράθυρον τόν έρωτᾶ:
— Μελετᾶς, μελετᾶς;
— Ποῦ νά μελετήσω; πιάνο απ' εδῶ, πιάνο απ' εκεί,
και σ' όλ' αυτὰ δέν βλέπω να πιάνω τίποτε.

Διηγείτο εις ὅτι από πρῶτας εἶχαν άντλήσει εις του Φίσερ
δέν ξεύρω πόσαι δάδας ζήθου.
— Και κατάρθρωσε να στέκησαι σ' τὰ πόδια σου;
— 'Α! δέν ήμουνα μεθυσμένος... είχαμε ὅμως κι' άμάξι.

Προσάγεται ὑπό τής μητρῆς του εις τόν καθηγητήν 'Αρ-
ταϊον παιδίον τριετής πάσχον εκ λίθου.
'Ο μικρός μάγκας τὰς εἶχε κυριθῆ:
— Κάκα ζατό! . . . κάκα! . . . φωνάζει κρεμῶμενον
από του λαιμοῦ τής μητρῆς.
'Ο καθηγητῆς θέτει τήν χείρα επ' αὐτου.
— Κάκα! κάκα! . . . ε'είλω πάη ζάολο πατέλα μάνα!...

'Ελεγεν οικογενειακός φίλος εις τήν 'Αγαθοπουλίαν:
— Κάτι σὰς βλέπω 'σαν παχύτερη* τίποτε γεννη-
τούρια πάλι;
— 'Αμῆ δέ! σου μοιάζω!!!

'Η δεσποινίς Μ. εξεθεσίαζε τόν ὄνον, ὅστις μετα τριαυ-
της ευγενείας και προσοχῆς τήν εἶχε μεταφέρει από τής
παραλίας εις τὰ Μέγαρα.
— Μά άφοῦ τόσον σὰς έπεριποιήθηκε, δέν έμάθατε καν
και τό ὄνομά του;
— Τὸ έμαθα.
— Και πώς τόν ελεγαν;
'Η δεσποινίς μυστικά:
— Γιωργάκη!
'Ητο τό ὄνομα του έρωτῶντος.

Γέρων παράλυτος έρχεται εις τό Νοσοκομείον.
'Ο ιατρός. Ποιός 'ξέρει εις τὰ νεράτα σου τί καταχρή-
σεις θάκαμες.
'Ο Γέρων. 'Α, ά! κύρ γιατρέ, καταχρήσεις τίποτε . . .
ὅμως 'πέρασα 'σαν θεός.

'Ο γυιός του 'Αγαθοπούλου ελεγεν εις τήν έρωμένην του.
— Τὸ βράδυ θά 'ξαναπεράσω. 'Αν εχης άνοικτῆ τήν δε-
ξιά γρίλλια του παραθύρου σου θά πῆ πώς εισαι μέσα, αν
εχης τήν άριστερὰν θά πῆ πώς εισαι έξω.
Είς τὰς 6 τό βράδυ περνᾶ.

Και ή δύο γρίλλιεσ είναι άνοικταίς.
— Μπᾶ! . . . πῶς γίνεται; ή μισῆ μέσα κ' ή μισῆ έξω;..
Και ζῶων τήν κεφαλήν:
— 'Α! έννοιωσα θᾶναι 'ς τήν ταράτσα!

'Ο δεκανέσ Γιάννης συχνά πυκνά έπισκέπτετο τήν φυ-
λακήν. Τόσον ὅμως τήν έσυνειθισεν ὥστε νύχαριστείτο φυ-
λακίζόμενος.

'Ο διοικητῆς εκκέφη ν' άνατρέψη τήν τιμωρίαν. Τώρα
ὅταν ο Γιάννης κάνει τίποτε του φωνάζει:
— Δεκανέ!
— Παρών!
— Δέκα ήμερῶν άδειαν!

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ.

VII

Sonetto

'Σάν ήμουνα παιδι τρελλό
'Εκυνηγούσα τὰ πουλιὰ
Κ' είχα μανία να χαλῶ
'Όπου κι'αν εύρισκα φωλητᾶ.

Μά κάποτε — ὦ πὼς γελῶ! —
Μιὰ κόρη με χρυσὰ μαλλιά
Μου εἶπε με γλυκειὰ λαλιά
'Αγάπης λόγια. Τῆν φιλῶ . . .

Κ' εἶμαθ' αγαπή τῆ θά πῆ.
Τὸ χέρι μου να μου κοπῆ
'Αν σε φωλητᾶ παιδ' εχη άπλώσει!

'Αχ αν εκείνο τό φιλι
Βγῆκε για με ζυνὸ πολὺ
Τόσα πουλάκια εχει σώσει.

VIII

Sonetto.

Τὸ μάτι μου προχθές ακολουθοῦσε
Μιὰ πεταλοῦδα, ὅπου πεινασμένη
Μέσα 'ς τόν κῆπό μας έτριγυροῦσε
'Αίγη τροφή για ναῦρη ή καυμένη.

'Εδῶ γλυκά τ' αγρόκλημα φίλοῦσε,
'Εκεῖ τήν πασχάλια τήν άνθισμένη*
'Σ τὰ βόδα μέλι ὕστερα ζητούσε . . .
Μά για πολὺ 'ς τίποτε δέν μένει.

Και εἶπα: με τήν πεταλοῦδα 'μοιάζω
Πελύ* ὅπως αὐτῆ χίλια λουλούδια,
Χίλιας αγαπαις 'ς τό λεπτό αλλάζω.

Μά φταίω; 'Όσο και κανεις να θέλη
'Σέ μι'ά να ψάλλη δέν 'μπορεῖ τραγούδια*
'Αχ! όλα τὰ κορίτσια έχουν με έλι!
*Αράχνη-

ΤΙΣ

ἀναγινώσκων τὸ σημερινὸν σατυρικὸν ποίημα τοῦ συνεργάτου μας **Δημητρίου Κόκκου** καὶ ἀναγνωρίζων ἐν αὐτῷ προτοτυπότατον σατυρικὸν πνεῦμα, δὲν θὰ αἰσθανθῆ ἡμῶν χαρὰν μανθάνων ὅτι προσεχῶς τοῦ ποιητοῦ αὐτοῦ ἐκδίδεται συλλογὴ, περιλαμβάνουσα πενήντα ἴσως παρομοίας σελίδας ὡς τὴν σημερινὴν τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ;

Ὁ κ. **Κόκκος** εἶναι δικὸς τοῦ εὐλόκληρος, ἀνήκει εἰς ἑαυτὸν· κάθε ποίημά του ἔχει καὶ ἄλλην φυσιογνωμίαν· δὲν εἶναι καλοῦπι νὰ ξεφουρνίζῃ ξαναζεσταμένα τὸ 1880 ὅ,τι ἐψῆσε τὸ 1879.

Καὶ τὸ κωμικὸν του εἶναι κωμικὸν πλήρες· δὲν εἶναι γέλοιο ἑταίρας, ἀλλὰ γέλοιο ἄδολον, ἀληθινόν.

Θὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα ὅταν θὰ βγάλῃ τὴ συλλογὴ του.

Τώρα σὰς φωνάζουμε μόνον :

Σπεύσατε νὰ ἐγγραφήτε συνδρομηταί, διότι ἅμα θὰ ἴδουν τὸ φῶς τὰ ποιήματα τοῦ **Κόκκου** εἶνε φύσεως τοιαύτης, ὥστε θ' ἀρπαχθοῦν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ὅπως ἀρπάχθησαν τοῦ **Νίκου** καὶ ἔμειναν ἀκόμη πολὺ ὀλίγα.

ΟΛΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ

PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Co.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον δια τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευκαίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν ὀδονταλίαν.

Παρά Κ. **Ὀλυμπίω** φαρμακεμπόρω, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρομα τὸ φυλακτικὸν τῆς ὠραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἢ ἄρωμα-τοποιεῖα.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονεικτος.

Παρά Κ. **Ὀλυμπίω** φαρμακεμπόρω, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δ^{ΡΟΣ} ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU D^r. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, εξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κατευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπορεῖον Κ. **Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.

ΤΟ ΕΝΔΥΜΑ ΔΕΝ ΚΑΜΝΕΙ ΤΟΝ ΜΟΝΑΧΟΝ,

ΚΑΜΝΕΙ ΟΜΩΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ.

ΟΣΟΙ ΛΟΙΠΟΝ

θέλετε νὰ ἐνδυθῆτε **ἀνθρωπινά**, τροχάδην σπεύσατε νὰ εἰσέλθῃτε μετ' αὐτῆς τῆς κουλτουρᾶς εἰς τὸ **Μέγα Ῥαπτεργαστάσιον**

ΛΑΜΠΙΚΗ,

ὅστις ἠθρολόγησεν ὡς μέλισσα τὰ καλλίτερα ὑφάσματα ἐκ τῶν ἐργαστασίων Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Εὐρώπην περιόδον του.

Ὁ κ. **Λαμπίκης** εἶναι εἶδος ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος ἐν Εὐρώπῃ.

ἔχει σχέσεις μετὰ τῶν ἐπισημοτέρων προσώπων Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας.

Ὅμιλεῖ ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑλλάδος.

Συγχρόνως σπουδάζει τὰς λεπτοτέρας ἀποχρώσεις τῆς εὐρωπαϊκῆς φιλοκαλίας, ἃς καὶ μεταφέρει ἐνταῦθα ἐνδύων Ἑλλήνας εἰς σχῆμα Εὐρωπαίων.

Οὕτως εἶναι εἰς παράγων πολιτισμοῦ ὁ κ. Λαμπίκης.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ

πουθενὰ ἄλλου πρᾶγμα τόσῳ στερεὸν, γουσταλέον, κοί τοῦ τελευταίου συρμοῦ, ὡς εἶδησις πλέον ἤχι ταχυδρομικὴ, ἀλλὰ τηλεγραφικὴ, ἢ μόνον εἰς τὸ **Κατάστημα** τοῦ κ.

ΛΑΜΠΙΚΗ

διὰ **ζακέτα, ρεδυγκότας, γελέκια, ἐπαναφόρια** καὶ **πανταλόνια** εἶναι μοναδικὴ ἢ συλλογὴ τοῦ κ.

ΛΑΜΠΙΚΗ

Ἡ δὲ χρυσὴ **ψαλλὴς** του θὰ πωληθῆ μίαν ἡμέραν, ὡς ἢ γραφὴς τοῦ Βισμαρκ, ἀντὶ χιλιαδῶν δραχμῶν.

ΟΙ ΠΑΡΑΔΟΥΧΟΙ ΣΠΕΥΣΑΤΕ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΛΕΟΥΣΗ,

**Ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ τῶν Βασιλικῶν
Σταύλων,**

δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ἐν καὶ μόνον βῆμα.

Τὸ βῆμα αὐτὸ σὰς εἰσάγει εἰς τὸ **Κομμωτήριον τοῦ κ. Λεούση** ὀλίγον ἀτμηλήτους καὶ σὰς ἐξάγει κομψοὺς καὶ μυροβόλους.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ, ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ.

ΣΤΙΧΟΙ

Ν. Γ. ΚΑΜΠΑ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΣΙ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ.
ΑΝΤΙ ΕΝΟΣ ΦΡΑΓΚΟΥ.